

[Ivar Nørgaard.]

fremme med vedrørende personaleloftet. Vi sidder i øjeblikket, som lønningsministeren jo ved det så godt, i lønningsudvalget og arbejder med disse meget vanskelige problemer om det offentliges personale, først og fremmest de tjenstemandsansatte, og en reform af denne ansættelsesform. Det er helt åbenbart, at der er en tendens til, at vi anvender overkvalificeret arbejdskraft inden for staten på en række områder, forstået på den måde, at der er en tendens til, at funktioner bliver udført af akademikere eller folk med en videregående uddannelse — funktioner, der kunne udføres af folk med en mindre vidtgående uddannelse, hvis de fik en opskoling eller optræning. Der er her i folketinget almindelig enighed om, at det burde man gøre noget ved, men desværre viser det sig, at når man skal gå ind i detaljerne, når man skal gå i de enkelte styrelser og virkelig finde ud af, hvor mange kontorchefer, hvor mange afdelingschefer, hvor mange departementschefer osv. der skal være, og hvad der kan udføres af folk, der er inden for den akademiske lønramme, og hvad der kan udføres af folk, der ikke er indenfor, så kniber det gevaldigt med at træffe beslutninger om at anvende en mindre vidt uddannet arbejdskraft til disse funktioner.

Nu synes der altså at være en positiv holdning, men jeg vil da spørge finansministeren eller lønningsministeren — hvem af dem der nu vil udtale sig, de kan jo snakke sammen om det —: hvad vil det betyde for disse bestræbelser, at regeringen nu har besluttet at lave personalelofter, generelle personalelofter, som åbenbart er bestemt numerisk, som altså ikke tager stilling til de enkeltes uddannelse og deres placering i systemet. Jeg forstod på finansministerens fremsættelsestale, at der var tale om en temmelig numerisk ordning med en begrænsning i antal, og at den skulle gennemføres nogenlunde jævnt fordelt på de forskellige styrelsesområder. Ville det ikke være rigtigt, at man i samme omgang inkorporerede

de bestræbelser, vi nu er i gang med, på at ændre fordelingen mellem de højtlønnede og de mindre højtlønnede folks placering i disse jobs? Jeg ville derfor anbefale, at regeringens forslag bliver tilpasset til det arbejde, der gøres i tjenstemandskommissionen, sådan at man får gjort det mere differentieret. Det kan jo heller ikke være rimeligt, sådan som det blev formuleret af finansministeren, at man skal have så generelle ordninger; der må være områder, hvor det er langt mere påkrævet med en personaleudvidelse end på andre områder, og derfor bør det også, når det fordeles på styrelserne, differentieres betydelig mere.

Det samme, mener jeg, må gælde nedskæringen i anlægsudgifterne. Vi har den opfattelse, at en sådan nedskæring i anlægsudgifterne ikke er nogen egentlig besparelse; det er bare en udsættelse, som i mange tilfælde bliver en fordyrende udsættelse, fordi man simpelt hen lader halvfærdige projekter blive stående uden at få indtægter af dem og uden at gøre noget ved det. Men når regeringen nu endelig skrider til at ville gøre det mod vort ønske, måtte vi i hvert fald anbefale, at man så også på dette felt differentiere, så det ikke gik ligeligt ud over det sociale område og administrationsområdet inden for toldvæsenet, for bare at tage et eksempel.

Ja, jeg skal ikke her gå nærmere ind på de øvrige forslag og ideer, som finansministeren fremsatte, de vil nu blive kommenteret af en anden af socialdemokratiets ordførere.

Egon Jensen: I forbindelse med finansministerens forslag om en forhøjelse af benzin- og vægtafgiften kan man ikke lade være med at tænke på den vending, som regeringens skatte- og afgiftspolitiske sigte har været ude for. Det, der var helt klart i januar måned 1968, er knap så klart i dag, for ikke at sige at det er særdeles uklart. Det har gennem de sidste måneder været regeringens hensigt at gennemføre en finanspolitisk stramning, altså en forbrugsbegrænsning, men det har ikke rigtig vundet